

He dit l'altre dia i va ser ahir,

És un document que vaig començar a escriure a mitjans de març durant el confinament, i que encara no donc per acabat. Un document personal com un diari per la seva intenció de ser constant, com un lloc on assajar que vaig decidir fer públic i convertir-lo en una espècie de publicació online.

ei,
i jo deia,
i jo deia,
que tot aixó em recorda a una pel·lícula que vaig veure,
ei, que em recorda a una cosa que he vist,
semblant a una pel·lícula
o un capítol d'aquells,
d'una sèria d'animació,
una trama breu de ciència ficció,
com una versió,
sabeu?
ei, i jo deia,
que,
em recorda a una peli,
en que la gent era obligada a quedar-se a casa,
i mentre es quedaven,
mentre estava tothom a casa,
tot el món,
venien els extraterrestres,
i s'apropriaven de l'espai públic,
i eren aranyes gegants,
crec que era així,
l'argument de la peli.

O potser no era una peli,
potser no.

0

ara que la mare treballa a casa,
en som tres,
quatre,
amb el gos.

La mare s'ha instal·lat la oficina a la taula del menjador,
dilluns va anar a buscar l'ordinador de sobretaula de l'empresa, i documents,
molts documents.
també un pot amb els estris, bolígrafs, segells, i altres, i una agenda.
jo vaig buidar dos calaixeres de plàstic, amb rodes, que des que soc petita, corren per casa,
ara estaven al meu estudi.

la mare "fixa" a les 6.50h del matí.
el meu pare, el gos i jo encara dormim.

Des de dissabte que estem confinats.

avui fa quatre dies que treballa des de casa.

Diu que no vol acostumar-se a treballar a casa,
és més comode,
és més incomode quan no estas acostumat,
et falten eines,

no pots desenganxar-te del ordinador,
des de la taula de la cuina, es veu la taula de la oficina.

La mare plega normalment a les 16.30h,
surt de l'oficina,
surt del recinte de l'empresa,
va al parking,
puja al cotxe i recorre uns quants kilometres,
desde Santa Perpetua a Sant Fost de Campsentelles,
fins a casa.

Ara,
de la taula de la oficina, va a la taula de la cuina, en 3 segons.
al sofà en 2 segons, i al llit en 6.

Diu que ara pot tenir més temps per dinar,
per dinar tranquilament.
A l'empresa té 30 minuts reservats per dinar.
Va al menjador de l'empresa,
surt de l'oficina, i canvia de planta.

A casa potser dinem en 15 minuts.
Mengem sencill, mengem ràpid.
Després del café ja està mirant quines sorpreses es troba al correu.

Són les 18h,
he tornat del garatge, on llegia,
per proposar-li a la mare si vol treure el gos,
la mare estava asseguda a la oficina.
"Avui he fitxat una mica més tard"
o
"Aquesta comanda la puc enllestir"
o
"S'ha bloquejat l'ordinador, deu estar tothom connectat."

no vull treballar gaire,
No vull treballar gaire perquè no tinc on esbargirme,

no vull treballar a la pantalla, perquè ara el meu esbarjo nocturn, passa mediat per una pantalla.

Llegeixo, pero fins ara no havia escrit,
Aquest escrit és com una superfície amb forats.
*El marc m'ha enviat un poema que ha escrit ell,
que serà que escrivim amb forats,
ara.

*El Roc m'ensenyava dibuixos d'aburriment,
d'aquells que fem mentre parlem per telèfon.
quadradets de llibretes,
un si, un no,
un si, un no.
Que estem en una llarga trucada en espera?

Llegeixo al sorral, darrere el garatge, després de dinar, quan encara fa sol,
m'assec al banc de plàstic blanc que vam baixar del pati, i ha queda ensotat, entre les
herbes i la sorra. Des del banc, escolto el trànsit de la carretera B-500, i veig l'estanc.
Casi s'assembla a les estones que passo llegint mentre espero l'autobus.

Em costa treballar en la programació de les coses,
Em fa conscient de la incertesa del temps ara mateix.
Ara que tot és una excepció.

No vull normalitzar la situació,
no vull trobar formes d'evasió,
no vull treballar per l'excepció,
no vull "tele-ser" excepcionalment.

vull dir,
no vull fer que tot està normal,
No vull adaptar-me a "malestar"
A estar mal

Però,
Necesito una certesa de normalitat,
un parpadeig de certesa de normalitat,
de certa correspondència temporal.
Una cosa que sembli una rutina en l'apocalipsis.

Dormiré aquest extrany somni amb un ull obert.

Trobo a faltar que em toquin,
que la meva parella m'acaricii l'esquena,

i els pits.

M'ho passo bé enviant-li videos,
dels meus llavis de molt aprop,
llepant-me els dits,
o ensenyar-li un pit.
Però,

Trobo a faltar tocar-li els pels del pit,
i de la barba.
que em llepi els dits i llepar jo els seus,
l'escalfor del seu cos, la suor,
i agafar la seva mà i posar-me'la a la cara.

3

El sistema de salut pública no se salva demanant a la gent que no es posi malalta.
es com dir que no surtis de casa perquè et caurà un test al cap?

4

No vull pensar que he renunciat voluntàriament a res.

5

Li he enviat una fotografia a la meua parella, juntament amb un "bonanit".
Abans de la definitiva, me n'he fet 4.

6

Em conecto menys a instagram que abans,
tampoc genero contingut per a les xarxes,
ni he decidit fer en línia, la presentació del meu projecte,
del projecte epic fail, prevista per avui dia 19 de març.

7

Epic fail,
Amb en Roc l'altre dia* per skype, reiem,
reiem i deiem que hauriem de posar altres noms als nostres projectes.
el de Navarra es diu "De Perdidos al río".
Noms no tant premonitoris.

*He dit l'altre dia i va ser ahir.

8

Feia temps que no escribia,
totes aquestes coses, com a mínim fins aquí les he escrit ara.

9

Les plataformes socials virtuals privades, ara son l'espai públic.
El carrer és un espai privat.
Remedios ja ens en parlava.

10

Perquè aquests dies he tingut una sensació similar a quan estava fent una residència al barrio Prado de Medellín? En una casa amb reixes, envoltada de cases enreixades.

11

Fa una setmana que el meu pare no pot anar a la residència a veure la seva mare.
La mare diu que no et poden acompanyar si estàs de part, ni veuret.
No pots despedir a un mort.
A la residència de la iaia Fina hi ha dos casos de persones afectades per aquest virus.
Els avis estàn confinats a les seves habitacions.
els sans també.

Quan jo estava ingresada, fa anys, em vaig recuperar quan podia relacionar-me amb les persones que m'estimo.
El meu avi va decaure molt quan vam decidir que visques a Sant Fost, a casa amb la mare, el pare i jo, deixant tota la seva rutina relacional de Mollet.

12

M'agraden més les cacerolades que els aplaudiments.
Avui la policia municipal s'ha unit als aplaudiments.

13

*Que deu estar fent Sibila?
I Spingels?

Jo ara m'he posat un capítol de Paquita Salas.
Que no he vist mai, i no ho tenia pensat, però en un podcast just ara l'han mencionat, i he pensat, que podria ser un bon moment per intentar veure una serie.

Un bon moment per a les plataformes.

14

cada dia em llevo passades les 10h del matí i no tinc remordiments.

15

No vull creure que he renunciat a res voluntariament.

16

potser estem al pròleg d'una acceleració,
però jo resto a casa,
i el meu cos està trist i sol,

què s'està accelerant? ara que tot sembla estar quiet?

17

m'agraden més les cassolades que els aplaudiments.
però,
avui he sortit a la porta durant els aplaudiments i he plorat.

18

encara no he publicat res,
ara que és l'únic canal,
s'ha descobert frívol,

19

I si ja no ens reconeixem més?
I si finalment aconseguim enamorar-nos en les plataformes?
però... de qui ens enamorarem?
si la imatge més nítida és la d'una mateixa, i no la de l'altre.
Tot i petita a una cantonada, són els meus ulls els únics que reconec.

Remedios diu que, mirar la imatge fa més present la falta.
Jo et miro a la imatge,
i t'imagino, entre els píxels que parpadegen,
i es deformen, fent apareixer i desaparèixer la teva imatge,
i entre els píxels, jo et vull tocar,
i els píxels, i la teva imatge que parpadeja, i el ninot blau dins una rodona blava, i uns ulls
que no se del tot si estan tancats o oberts,
fen present la teva absència,
la meua absència.
jo només vull ensumar-te el clatell.

20

Estant de residència artística també et pots sentir confinada,
jo recordo sentir-me aïllada, d'alguna manera, estranya,
recordo no ser capaç d'assumir les coses que no tenia al costat.
un moviment no gaire fluit.
Decidir suspendre relacions o assumptes per no ser capaç de gestionar la distància,
la evidència de la falta, la pèrdua, o l'absència.

21

l'absència,
a casa la meua parella s'estan pensant si fer la compra online.
les nostres converses, els petons, són online.
els seus pares tenen símptomes.

22

les plataformes en les que estem condemnats,

es presenten com l'única opció de relació,
pot ser aquesta, o cometre el delict de egoisme.

Medidors, de temperatura corporal, de pulsacions, de batecs, de passos, de paraules, de
segons, de recorreguts, estadístiques individuals i quantificatives dels cossos.
Serveis individualitzadors, que fabriquen subjectes amb por.
Decathlon fabricaba per el futur, i els fabricants de màquines d'exercitar-se a casa també.

Mitjans que mantenen el desert.
insurrectes que atenten contra l'ordre establert.

Quedes acusada d'egoisme!

23

jo no soc egoísta,
jo només tinc por,
però no del virus,
sinó de la incertesa,
i la paràlisi,
de la tristessa,
d'acceptar el mal necessari,
de perdre la sospita,
la salut crítica i escéptica.

Por d'oblidar-me de:

“La potencia solo reside en el cuerpo colectivo, y este se encuentra hoy en una situación de
precariedad que le incapacita.”

24

a mi no m'inspira el confinament ni l'aïllament,
no em torna creativa estar trista i perduda.
jo necessito l'alegria d'estar amb els altres,
de sentir en la meua pell els alè, i compartir les coses bones com les maduixes,
la vida de sentir que la vida se m'escapa entre els dits.

25

delegar la vida

26

només es pot tele- assumir alló fàcil,
és difícil abordar la complexitat de les coses, sense compartir.
necessitem de l'altre comprensiu i atent, per fer moure els gorgs estancats.

27

Necessito algú amb qui pensar, amb qui fer moure els pensaments i les paraules,

i fer camí, i entendre el que m'afecta, i permetre'm ser.

28

I bifo diu, que:

“El problema no es lo que puedo, abstractamente, hacer en la dimensión del ciberespacio; el problema es qué puedo hacer en este que implique, que modifique, que active el cuerpo colectivo.”

29

“reivindico que, malgrat que se segueixin les instruccions de l'estat d'alarma, tothom ha de tenir “dret a pensar que no és el millor”

30

del que es tracta es de saber que s'està accelerant,
ara que sembla que tot està quiet,

31

la mare i jo juguem a mini-pimpon,
i a mini frontón.

recullo plantes silvestres de les vores del camí que va al pessebre,
quan surto a treure el gos,
les planto de nou al sorral de darrere el garatge.
on llegeixo i jugo a mini-pimpon i a mini-frontón amb la mare.

32

hi ha molts verdets diferents,
tenim margarites al sorral,
d'aquelles que surten soles,
les garces passen per els camins ara que quasi no hi passen cotxes.
ja no baixen senglars, aniran a llocs millors?

33

si vull mirar als ulls a la meva parella, no el veig.
aparto la mirada de la pantalla on ell apareix, per fixar-la a la càmera i que em vegi.

34

les relacions sexuals telemidiades que ara mantinc, es basen en la mirada.
jo em miro mentre em grabo masturbant-me i m'excito.
la meva parella mira aquests videos,

pensar que ho fa i s'exitia, m'exitia.

confonc la càmera del mòvil amb el flaix,
no se com mirar a uns ulls que no hi són.
em remoc en un extrany desig de mi?
mentre em miro.

35

relaciones entre la noción política de “comunidad” y la noción biomédica y epidemiológica de “inmunidad”. Comunidad e inmunidad comparten una misma raíz, munus, en latín el munus era el tributo que alguien debía pagar por vivir o formar parte de la comunidad. La comunidad es cum (con) munus (deber, ley, obligación, pero también ofrenda): un grupo humano religado por una ley y una obligación común, pero también por un regalo, por una ofrenda. El sustantivo inmunitas, es un vocablo privativo que deriva de negar el munus.

la paradoja de la biopolítica: todo acto de protección implica una definición inmunitaria de la comunidad según la cual esta se dará a sí misma la autoridad de sacrificar otras vidas, en beneficio de una idea de su propia soberanía. El estado de excepción es la normalización de esta insoportable paradoja.

con términos de Foucault, una epidemia radicaliza y desplaza las técnicas biopolíticas que se aplican al territorio nacional hasta al nivel de la anatomía política, inscribiéndolas en el cuerpo individual. Al mismo tiempo, una epidemia permite extender a toda la población las medidas de “inmunización” política que habían sido aplicadas hasta ahora de manera violenta frente aquellos que habían sido considerados como “extranjeros” tanto dentro como en los límites del territorio nacional.

36

<https://www.artforum.com/slant/paul-b-preciado-on-life-after-covid-19-82586>

37

ara conviuen tots els modes de producció de la historia,

tot es reinscriu en els nous codis.

i jo li deia als meus pares,
que el nostre cos té moltes capes,
capes de historia,
i com més joves,
més capes,
com més contemporànis,
més capes,
més capes,
però, la desmemoria,
la desmemoria,
amaga capes.

38

utilitzem cada vegada més racons de casa.
avui hem jugat a frontón al terrat,
també hem pres el sol.
que bé que em caiguin bé els meus pares.

39

totes les coses s'estan polaritzant,
totes les formes, totes les cases,
podem contemplar com responen els formiguers,
els cossos individuals, i les macro-organitzacions territorials,
països, civilitzacions, ideologies, desplegant els seus dominis,
enfront estranys essers, "salvatges", plagues invasores, enemigues,
que sobreviuen i es reproduïxen en cultius del programa agrilogístic mundial.

40

La primavera no ha arribat al corte inglés.

41

Chuang: La imagen de un caballo atravesando una puerta.
Significado: Liberarse, atacar, cargar, atravesar, forzar la entrada
o la salida, actuar impetuosamente. (chuangguan): ejecutar
*un bloqueo. (chuangzuò): **asistir a una fiesta sin ser invitado.***

"¿cómo se interrelaciona exactamente la esfera socioeconómica
con la biológica, y qué tipo de lecciones más profundas se podrían

sacar de toda esta experiencia?

42

el que passa es que no puc imaginar.
em passa que no puc imaginar-me.
que sembla que ens han robat la imaginació de futur.
de pensar el futur, de desitjar la vida.

43

el que passa es que sento un forat negre al mig del pit,
i que els exercicis de respiració no són suficients,
però que quan jec al sol i llegeixo,
llegeixo coses com el llibre de iris murdoch,
s'alleugera la pressió,
que a vegades és massa física per ser ansietat.

però també passa que sento el temps no expectant,
passa que deixo correr els minuts i les estones,
entre els dits,
passa que el meu pare avui a tornat a posar música a casa,
després de molts anys,

44

portem tres setmanes,
mitjanit de diumenge,
ja en passen 5 minuts.

45

a vegades desitjo que el forat negre del pit no faci mal,
per no sentir,
després penso que em faria por no sentir aquest doloret que em recorda que tot i el sol, i la
calma i el ping pong i la cuina,
algo passa, i no em puc relaxar.

46

crec que sóc bruixa,
bé, no,
bé, si,

47

avui ha passat un fet extraordinari
el meu dit extrany,

que tenia un bulto,
ha recuperat una mica la seva forma de dit,
ha perdut una mica de bulto,
ha sigut desagradable,
ha sigut interessant.
ara toco més,
i la punta del dit se sent calenta.

48

ja ens hem habituat,
el nostre cos comença a trobar-li el ritme.
ara entenem el programa de 21 días con Samanta.

49

amb un llistó quadrat de fusta de pi, m'he fet dos bastóns,
d'aquells per ballar el ball de bastóns.
arrodonits a mà, amb una llima.
sonen bé,
però la fusta de pi es tova i es marca.
Un d'ells tenia un nus,
i s'ha escapçat,
pero ha deixat una ona,
llimada,
suau.

50

Persegueixo el sol quan s'arrossega a la tarda per el terrat.

51

No em fa mal el pit.
on és el forat negre?

52

Dormo un extrany somni amb un ull obert.
La mare diu que aquests dies estic més maca.
per que no faig ulleres,
i tinc la pell descansada.

53

ei,
jo voldria potser, anar a un registre civil i donar-me de baixa de l'espècie humana,
i desertar.
però no puc escapar de la meva condició.
ei, pero no es pot.

54

no ens tinguem por, sisplau,
no ens tinguem por,
no ens tinguem por, sisplau,
no ens tinguem por.
més fort es estimar!
sisplau!

55

4 setmanes
28 dies,
el cos trist i sol,
s'acostuma,
a estar trist i sol.
es un somni estrany o ja estic malalta?

57

hem abolit al nostre pròxim.
les màquines substitueixen tots els contagis.

58

Eres la corona de la creación y no tienes adónde ir

59

encara no estem preparats per pensar el compartir?

60

Cansada de procesar señales demasiado complejas, deprimida después de la excesiva sobreexcitación, humillada por la impotencia de sus decisiones frente a la omnipotencia del autómatas tecnofinanciero, la mente ha disminuido la tensión. No es que la mente haya decidido algo: es la caída repentina de la tensión que decide por todos. Psicodéflación.

61

En cualquier caso, el humano ya está fuera, me parece.

62

s'ha retirat l'energia del cos social.

63

el colapso ocurre cuando, al encontrarse con el sistema mediático, entrelazándose con la red semiótica, el biovirus ha transferido su potencia debilitante al sistema nervioso, al cerebro colectivo, obligado a ralentizar sus ritmos.

64

no hay mejor condición para la formación de regímenes totalitarios que las situaciones de emergencia extrema, donde la supervivencia de todos está en juego. y la nueva generación podría internalizar el terror del cuerpo de los otros.

65

La vida cotidiana ha volado por los aires y ya sólo queda el tiempo de la espera

66

la naturalización actual de la muerte cancela el pensamiento crítico.

67

Petit, cita:

El límite entre amigos y enemigos se halla en el interior mismo de la nación, en una misma ciudad, y en ocasiones dentro de la misma familia (Biblioteca del Ejército de Colombia, Bogotá, 1963).

i jo recordo, el carrer, les reixes de la porta, les reixes dels patis, de les finestres, els vidres als murs, i les punxes enredades, entre columnes de ciment que semblen marbre, i algun lleó que rep l'absència darrere la frontera. Extranys cossos al carrer, que no és del tot un espai públic, sinó el mateix desert, un camp de mines. Possibles enemics invisibles i propers.

A EEUU la gent a comprat moltes armes aquests dies,
Com ha de ser disparar a un ésser microscòpic?

68

avui he anat a urgències,
el dit pitava sirenes d'ambulancia durant tota la nit,
mascareta,
hiperventilació per plorera d'espant.

torna a estar negra,
la punta del dit,
inflada, groga i negre.

69

deliro una mica
escric de nou amb una mà,

70

ei, que ens han tornat a canviar el tablero de joc,
ara que li pillavem el gustet i la consciencia de la massa,
estem atomitzats,
fent tots lo mateix, pero tristos i sols,
i no ens hem de sentir malament, d'estar tristos,
per la situació,
per anyorar,
per la incertesa,
tampoc ens hem de sentir malament de no estar-ho, ei.
tot i que no crec que ningú no ho estigui.
però també pot ser el cas, d'estar enfadats.

71

he estat 3 dies sense mourem del llit,
marejada,
sense menjar,
sense entendre que em passava,
si era molt greu,
o no,
si havia d'anar al metge,
o era un perill public,
era de primera necessitat?
el meu dit es essencial?
el segon cop que vaig anar a urgències,
vaig donar-li les gracies a la doctora que em va atendre,
mentre jeia nerviosa a la camilla del seu despatxet,
i m'acabaven de tapar de nou el dit,
ara anestesiats generosament.

72

empanarme es la meva activitat quotidiana,
empanarme al terrat,
empanarme al sofà,
assegada a la taula de la cuina,
i ara que plou,
m'empano mirant com raja l'aigua,
desde la finestra de l'habitació,
des d'on veig les escales que pugen al pati,
m'empano mirant com gotes molt grosses cauen des del canal de la taulada,
rítmicament,
taques, espurnes, apretades, greus, breus, que apareixen sobre una base més monòtona
que griseja.

73

empalmarem un hivern rere un altre,
i la primavera a través del vidre.

74

ara no només estic confinada,
estic de "baixa",
i una mica deprimida?
no del tot, és més aviat desazón i una mica d'impaciència.
una mica d'incertesa,
i una mica de presa per reorganitzar-nos.

75

potser estic una mica baixa de tot,
de motivació,
de passió,
de imaginació,
pero, crec, que, ens, hem de organitzar,
algo aquesta "pausa" és una acceleració,
i no som "nosaltres" els que accelerem, en certa manera,
és la nostra inercia, la nostra tendència,
mentre estem aquí parats.

podria ser que el que cal fer és seguir parats?
potser reformulan aquest parar-se?
a quina normalitat pretenen tornar?
desde quan les coses passen com un núvol?
i després el cel torna a ser blau i clar?
els engranatges funcionen i s'ajusten,

com especie som resilientes,
una organització sistèmica agrilogística.
El sida no va passar i ja està, com un núvol,
com un episodi turbulent.

76

Joder, vaig començar escrivint poesia,
perquè això era tot ple de mines i forats,
però estic enfadada,
i la por no cap en la desesperança,
que no és desesperació.

77

si es proposa eliminar el gènere masculí com a concepte problemàtic,
com a definició, per què no fer el mateix amb el de humà?
yo que se.

78

*Recuperarnos es seguir viviendo sin reproducir lo que nos ha llevado hasta aquí.
¿Sabremos hacerlo? ¿O querremos olvidar de golpe todo lo que hemos sufrido? No
debemos dramatizar, pero tampoco olvidar. Si no, no habremos aprendido nada.*
Marina Garcés.

79

“no sabemos como será”
el que?
el futuro,
pues como siempre, que no “sabemos como será”.
se trata de hacerlo,
con el presente.
y quien lo está haciendo?
el que? el futuro?
sí, desde que presente se está haciendo?
desde que presentes?

80

Ei,
Que ja ha arribat,
El que?
Allò que deiem,
El que,

L'acceleració cap al capitalisme-comunista higienista i autoritari, que salvarà a la humanitat del canvi climàtic.

El que?

Res, fantasmes.

81

Adeu iaia,

Ha mort la iaia

A l'enterro nomes hi han pogut anar els fills,

Jo cullo cada dia una flor i la deixo on tenim la moreneta a casa,

La iaia sempre deia que tenia el seu cabell,

Llarg, negre i ondulat,

Dissabte vaig parar-me al costat de l'església de mollet,

on hi ha gent que hi deixa flors i ciris,

Vaig pararme mirant les flors,

I els ciris que encara resten encesos,

I vaig plorar,

Jo no he anat al enterro,

Son necessaris aquests rituals,

Es un moment per això,

Si t'ho treuen, el dolor pot enquistar,

Sino saps plorar,

com ens passa a casa.

82

Les residències d'avis no haurien d'existir,

perdó iaia,

perdó Rufina,

perdó Pepeta,

perdó a totes les iaies i iaies que esteu a una residència.

83

Estem confitats en almíbar,

un dolç apocalipsi,

ni del tot suau, per no estar còmodes,

ni del tot greu, per no fer herois,

ni del tot profund, per no sedimentar

ni del tot llarg per no fer memòria;

la justa mesura per una placida dominació.

un enemic invisible,
és qualsevol cosa a qualsevol lloc.

Hem apartat les cures del centre.
Ara els hospitals estan a les afores dels municipis,
tocant l'entrada o sortida d'una autopista.
El tanatori davant les vies,
o damunt un turó,
allà darrere el polígon,
al costat del cementiri, potser, aprop,
on també hi ha una petanca.
Les residències, encara,
tot i que amb vistes al Decathlon,
i un Viena aprop,
també la comissaria dels Mossos,
i un Dia, un Caprabo i un Mercadona a sota.
com la de Mollet,
on restava la iaia,
Rufina.
Ho sento.

És invisible perquè no veiem on passen, on viuen, les coses,
ja no toquem la mort,
ni el cos que emmalalteix,
ni el que envelleix i creix,
no el toquem ni el veiem, ni l'olorem.
Hem intentat amagar la vida als marges.
allà on no molesti ni ocupi gaire espai ni gaire temps.
Hem amagat allà als que neixen i moren, a les avies i avis, a les mares, les malaltes,
però als marges també hi ha, les carreteres, les explotacions agràries, les zones industrials,
els macro establiments comercials, inclús plantes i animalons, ocells, bestioles, fa temps
que ja no veig prostitutes a la carretera de la roca. Una mezquita, un skatepark, i un casal
de joves, a la llera del Besós.

El centre ara però, està buit, i apagat,
els parcs tancats,
les atraccions infantils d'algunes zones residencials, precintades amb cintes de la policia
local,

les soques dels tobogans, enredades de plantes i herbes d'aquelles peludes, que fan una floreta groga de tant en tant,
la gent passeja per els aparcaments dels supermercats, zones amplies i obertes.
La gent camina sense destí, donant voltes, fent un circuit tancat,
passa una hora i tornen a casa,
caminen,
corren sols,
es cansen,
potser abans no ho feien.

86

S'està construint una ciutadania estranya i espantada.

87

On estan els homeless de Barcelona?
Fa dos mesos que no baixo, lo últim que vaig fer a Barcelona va ser abraçar al Roc.
Que fan ara els carteristes del metro?
potser en Curro farà aquella pròtesi que dèiem que volíem fer, per agafar carteres a 2 metres de distància? Una pròtesi amb unes pinces, potser un iman també?
i els músics del tren? i el senyor que ven encenedors a l'estació del Clot?

88

Els runners consumeixen l'espai públic (i el temps),
No l'usan.
Igual que el turista consumeix paisatges.

89

L'empresa on treballa la mare a facturat més aquest abril, que el de l'any passat, i que en els de tota la història de l'empresa.
Qui està parat aquí?

90

46 dies sense escriure,
així,
potser s'ha acabat el document?

91

Ja he vist a l'home que ven encenedors a l'estació del Clot.
cuatro mecheros un euro; mechero de cocina un euro.

